

թիւնը: Ապահով կ'ուր մը պիտի ծագէ՝ եթէ թեթեւ անձրեւ մը նոյն պահուն չը ցուցնէր թէ «կեանքը արտասուել մ'է...»: Փոթորիկը մօտ էր, մութ ամպ մը որոտաց. «կեանքը ազատութեան կ'սին է»:

«Ո՛ր», կը խաբոխս, կեանքը ազատութեան է գորտարան է» առարկեց արծիւ մը բարձրէն:

«Վայ՛ ինձի, կեանքը սակաւ բարեքեր երկիր մ'է», ըսաւ տխուրեւորեալ ցախ մը՝ որ զօռուարութեամբ քարերու մէջէն ճամբան կը բանար:

Հսկայ շոճիները մէկմէկու ծոելով կ'ընէին. «կեանքը դեպի բարձր դիմել մ'է»: Եւ անաստին բուրբ ծառերը իրենց տեւրենքը ջարժեցին նոյն վճիռը կրկնելով: Միայն ուռենի մը լացաւ. «կեանքը խոնարհի ա'է...»:

Եւ անա գիշերն իջաւ. և յարգելի խաչատուր լուսեան հրաւիրեց. «Թողուցէր հանգչիլը», ըսաւ, «Զեզմէ ո՛ր քրտնացուցիլ պատասխան մը գտաւ. վաղը ետքէն կը սկըսի՛նք մեր վիճարանորիւնը և կը համահայնենք»:

«Այդպէս ըրէք», ըսաւ գիշերը, «կեանքը երազ մ'է»:

Գիշերային անդորրութիւնը տիրած էր քաղցին ու զաշտերուն վրայ և արշալոյսը հեռու չէր:

Ամայի սենեկի մը մէջ, ուսանողը թաղուած էր մտածութեանց մէջ: Մարեց ճըրագը՝ խորհրդածելով ինքնիրեն. «կեանքը դպրոց մ'է»:

Վարը փողոցին մէջ կը լուռէր քաղաքացւոյ մը յոգնած քայլերուն ծախքը. նա տուն կը վերադառնար հանգչեալ. կը հառաչէր. «կեանքը փափաք մ'է երբեք զոհացում»:

Մեղմ հով մը կը փչէր, ըսաւ. «կեանքը անշնորհ մ'է»:

Հորիզոնին վրայ կը նշմարուէին լուսոյ առաջին նշանները. ամբողջ անտառը լուսաւորուեցաւ, մինչև որ ամենուրեք լըսուեցաւ. «կեանքը սկիզբն է»:

G. VANNICOLA

(Հոնետական նմանողութիւն)

Քրգմ. Գ. Մ. Թաշճեան

ԿԱՏԱԿԵՐԳՈՒԹԻՒՆ ՄԵՎ ԱՐԱՐՈՒԱԾՈՎ

ՓՈՒՐԻՒԿ ՍՏԱԽՕՍԸ

ԱՆՁԻՆՔ

ԻԳՆԱՏԻՍՈՍ — հայր:

ՓԻԼԻՊՊՈՍ

ՈՌՈՒՈՒՓՈՑ

ԱՌՄԱՆԻՈՑ

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ — զառ զայոց

ՖԷԼԻՉԷ — ծառայ

որդեք Իգնատիոս

Անցքի սրահիկ մը, ուսուցիչ պահելու դահլիճ մը, սեղան մը, արտօներ և երեք դռներ վարագոյրներով, մէկը դիմացը և երկուքը կողմնակի:

ՏԵՍԻՆ Ա.

ՓԻԼԻՊՊՈՍ և յետոյ ՈՌՈՒՈՒՓՈՑ

Փիլիպ. (սեղանին առջև նստած). — Լաւ թէ գէշ ահա լինցուցի զպրոցական պարտականութիւններս: Աստիք բուրն ալ թողթապանակին մէջ դնենք, մեղանադատելու և պուպրիկներու պարկը: (Եր կատարէ). Վայ, այս գրիչը սեփ սև դարձեր է... Այս վիճակին մէջ անհաճոյ է ինձի: Պէտք է փայլեցնել զայն. որուն համար քիչ մը սնդիկ կ'ուզէ... Ահ, ահաւսրիկ. գտաւ զայն: (Դուրս կ'ելնէ աշակողմէն): Ուստոյի. (ձախ կողմէն). — Փիլիպպոսը մայրիկին սենեակը կ'երթայ: Արդեօք ի՛նչ խաղ ունի ընելիք. անտարակոյս ձախորդ գործ մը: Ետ կը դառնայ... Դիտենք զինքը գաղտուկ: (ձախակողմ վարագոյրին տակ կը ծածկըշի):

Փիլիպ. — Եղածն եղած է, ալ դարման չկայ: (ցոյց տալով փորրիկ հայելի մը): Հիմայ հայելին կը կտորեմ, ետեի սնդիկը կը քերթեմ և փաստալոյսն կ'ընեմ գրիչս՝ արծաթէն մաշելի = (Վարանած): Սակայն ի՛նչպէս կտորեմ ասիկա... Եթէ գտնիմ զարնեմ, աղմուկ կ'ընէ: Զեռքով կը կտորեմ զայն:

Ուստոյի. (ցած ձայնով). — Ի՞նչ հայելի:

Փիլիպ. (դուրսելու բանի մէջ). — Այ, ինչո՛ւ չի փրկիր: (Հիւ մը կ'ապագի):

Ուստոյի. (առջով, դուրս ցատկելով). — Ի՛նչ հանդիպեցաւ:

Փիլիպ. (ինքն իրեն). — Օգնութիւն: Ուստոյի փոշի... (կը ծածկէ հայելին քրտապանակին ետեւ):

Ուստոյի. — Կրնամ գիտնալ եղածը:

Փիլիպ. — Ո՛հ, ոչինչ. այսինքն (ցոյց տալով) մէք մը:

Ուստոյի. (պոռպոյ). — Շնորհ, լաթի կտոր մը:

Փիլիպ. (չցած ճայնով). — Լո՛ւէ, մի՛ պոռար: Ռոդոդոփ. — Եւ այն ատճ՛ն.

Փիլիպ. — Սպասէ՛, երիզ մը կը հանեմ իմ թաշկինակէս (Գրպանէն կը հանէ քաշկինակը և ակոսաներով կը պատահէ զայն):

Ռոդոդոփ. — Ե՛տա, շո՛ւտ: Մայրիկը ուրիշ նոր մը կը գնէ քեզի: (Կ'առնէ երիզը, եւ անով կը պատահէ վերքը):

Փիլիպ. — Կամայ, Աստուծո՛յ սիրոյն:

Ռոդոդոփ. — Ո՛րչափ արիւն:

Փիլիպ. (վախցած). — Պիտի մեռնի՛մ...

Ռոդոդոփ. (ծիծաղելով). — Ո՛հ, այո, մեռնի՛մ...

բայց ինչո՛ւ կոտորեցիր հայելին:

Փիլիպ. — Ի՛նչ հայելի:

Ռոդոդոփ. — Մայրիկին հայելին:

Փիլիպ. (զայրացած). — Ես բան մը չեմ կոտորած.

Ռոդոդոփ. — Այն ժամանակ ի՛նչ բանով կը փոքրեցիր մատդ:

Փիլիպ. (պատրաստ). — Ասեղով մը:

Ռոդոդոփ. — Ասեղը չի կտրեր. կը ծակէ:

Փիլիպ. — Ստո՛րգ է. եւ ասիկա ծակուած մ'է, ոչ թէ կտրուած:

Ռոդոդոփ. — Բնաւ երբեք, կտրուած մ'է, ոչ թէ ծակուած:

Փիլիպ. — Կտրող ստեղ մը կրնայ ըլլալ:

Ռոդոդոփ. — Ո՛հ, է, տեսնե՛մ զայն:

Փիլիպ. — Բայց զիտե՛ս որ զիս կը բարկացնես ատով:

Ռոդոդոփ. — Բարկացիր ո՛րչափ որ կ'ուզես, բայց ասիկա ապակիի կտրուածք մ'է (աչքին կը զարնէ գետիկը ընկած հայելիին կոտորուած մէկ կտորը) եւ անա ոճբագործը: (Յոյց տալով հայելիին կտորը):

Փիլիպ. — Ռոդոդոփո՛յ, կը խնդրեմ որ մէկի մը չըսես, ապա թէ ոչ:

Ռոդոդոփ. — Ո՛վ գիտէ մայրիկը...

Փիլիպ. — Դժբաղդութիւն մը որ ամէնուն ալ կրնայ պատահիլ:

Ռոդոդոփ. — Բայց քուկդ դժբաղդութիւն մը չէ:

Փիլիպ. — Ինչո՛ւ համար:

Ռոդոդոփ. — Վասն զի հայելին կոտորուեցաւ, անոր սնդիկը քերթելու նպատակով:

Փիլիպ. — Ո՛վ ըսաւ այդ բանը:

Ռոդոդոփ. — Քու բերանդ:

Փիլիպ. — Ե՛րբ:

Ռոդոդոփ. — Քիչ առաջ, երբոր ինքերենդ կը խօսէիր:

Փիլիպ. — Բայց ո՛ւր էիր դու:

Ռոդոդոփ. — Հոն, դրանք վայրագործին հոն:

Փիլիպ. — Ով որ գաղտուկ ամբիջ կը դնէ ու լռիչին խօսածին՝ հետաքրքիր մ'է:

Ռոդոդոփ. — Այդ ստորջ է: Եւ սակայն եթէ ես հոն չըլլայի՛ ոչ ոք քեզի օգնութեան պիտի հասնէր: (Նշանակալի ցուցնելով) Օ՛ն ուրեմն,

վերցուր մէջանդէն այն քարտիճը:

Փիլիպ. — Ո՛ր նենտիւ եմ ասիկա:

Ռոդոդոփ. — Հո՛ս, սուր ինծի: Զայն պատու հանէն դուրս նետեմ:

Փիլիպ. — Ա՛հ, սա տուփի ալ մէկտեղ նետէ:

Ռոդոդոփ. — Ո՛չ, ոչ. ասիկա պէտք է նորէն իր տեղը դնել:

Փիլիպ. — Խեղացի ես, որպէս զի այս կերպով ամէն բան մէջտեղ ելնէ հէ՛:

Ռոդոդոփ. — Մի՛ վարեր: Վարպետութեամբ ամէն բան պիտի ծածկեմ:

Փիլիպ. — Կեցի՛ր: Լաւ է որ ես ալ ի միասին գամ: (Դուրս կ'ելնեն):

Տ Ե Ս Ի Լ Բ.

ՖԵԼՎԵ միայն

Ֆելիէ. (երթալով դէպ ի պահեստի դարաւը). — Այս կարկանդակը ապահովցնենք այն տեղ, ուր յանձնեց ինծի դնելու տանտիւ կիներ Սելիկայ Պ. Յարութիւնին համար ամէն նէն աւելի ախորժելի պնակը պիտի ըլլայ: Խեղճ մարդ, ծեր է, և ծերերը իրենց կը քաշեն ոսկը չունեցող իրերը:

Տ Ե Ս Ի Լ Գ.

ՓԻՐԱՊՈՍ և վերիկը

Փիլիպ. (ձեռքերը շփելով). — Աս ալ եղաւ վերջացաւ:

Ֆելիէ. — Ուսկի՞ց կու գաս, պարոնիկ:

Փիլիպ. — Դպրոցէն:

Ֆելիէ. — Ամէնց գլխարկի:

Փիլիպ. — Ո՛հ, այս աղուոր է, հիմա հանեցի գլխարկս:

Ֆելիէ. — Բայց ըսէ՛. միթէ այսօր հինգշաբթի չէ՛:

Փիլիպ. (համարձակ). — Ոչ երբեք, չորեքշաբթի է:

Ֆելիէ. — Հինգշաբթի է:

Փիլիպ. — Լաւ. թող հինգշաբթի ըլլայ:

Ֆելիէ. — Այն ատեն, ի՛նչպէս մէջ կը մտնէ դպրոցը:

Փիլիպ. — Ի՛նչ դպրոց... ո՛վ խօսեցաւ դպրոցի վրայ:

Ֆելիէ. — Դուք:

Փիլիպ. — Ե՛ս... ըսի թէ «Պարտէզէն կու գամ»:

Ֆելիէ. — Պարտէզէն:

Փիլիպ. — Անշուշտ. ասոր ալ ըսելիք ունիս:

Ֆելիէ. — Յայտնի է, որովհետեւ մուտքի դուռը զոցուած է:

Փիլիպ. — Եւ ես բացի զայն:

Ֆելիէ. (հեզօրէն). — Ներեցէ՛ք, ի՛նչ բանով:

Փիլիպ. — Բանալիով:

Ֆելիէ. — Բայց դուք չէ՛ք կրնար ունենալ աւտօ բանալին:

Փիլիպ. — Եւ ընդ հակառակն, կը տեսնես ճիշտ հոս զրդպանիս մէջ է:

Ֆելիէ. — Ստուգի՛ւ. ո՛հ, ատեն մէկ մը (անոր կը ցուցնէ պայտեղին քանակին):

Փիլիպ. (անհրկիւղ). — Եւ ատճի՛մ...

Ֆելիէ. — Եւ ատով, դու կը լցաս միշտ սուտերու ծովի մը մէջ:

Փիլիպ. — Ես ստախօս եմ:

Ֆելիէ. — Ո՛հ, ասոնք որ ըսիր, միթէ կեռասներ են:

Փիլիպ. (գայրացած). — Դո՛ւ պատճառ եղար ինձի անոնք ըսելու:
Ֆեյիլէ (ժխտաբերով). — Հրաշալի՜ արդարացում:

ՏԵՍԻՒԼ Դ.

ՓԻԼԻՊԱՊՈՍ ԿԱՌԱՆՃԻՆ

Փիլիպ. — Տե՛ս դու, նայ՛է մէկ մը: Ստիպուած պիտի ըլլամ ծառայի մ'ալ հաշիւ տալու... Ո՛հ, ք'նշ ախորժելի հետ... արդեօք կերակուր- ներու դարանէ՛ն կու գայ... (բանտով դրա- նակը) կարկանդակ մը... (գոտարբ) Աստուած իմ, ք'նշ գեղեցիկ տեսարան... ք'նշ ընեմ... անոնեմ գայն թէ չառնեմ... (կը դիտէ քի մէկը գիւղը կը տեսնէ, արոսի մը վրայ կ'էլ- նէ, յետոյ յանկարծակէս որոշումով մը) Այ, չեմ գալիք անոր (սեղանին առջև եղած արո- սին վրայ կը նստի մտածկոտ: Կարճ դարձ ար- մը: Յանկարծ սոսք ելնելով) Կեցցե՛ս Փիլիպ- պոս: Յաղթեցիր... Հիմա Վարձատուրութեան համար (կ'երթայ դէպ ի դարանկիր) Կէր... (արոսին վրայ կ'էլնէ և կը սկսի խածնելով ոտակ) Ի՛նչ քաղցր վայելք... Ես, ինձի հա- մար կը նախընտրեմ կարկարազէ քան ու- սուցին տուած բոլոր սրբոց պատկերները: (ստամոքսը չփնելով կատակնորոգեմ) Ո՛հ, օրհ- նած ըլլան կարկանդակները ու զանոնք հնա- րողներն: (առնելով մնացածը) Շարունակեղ զործերնիս: Ահա վերջացաւ... հիմա անուշը և յետոյ լեղին: Ո՛յ. յարմար ժամանակին ըսուած սուտ մը... կը բաւէ դարման ըլլալ անոր հարիւրին: Մարդ կու գայ, սոքը գնենք (կը կատարէ և դարանէ կը փակէ):

ՏԵՍԻՒԼ Ե.

ՅԱՐԱՐԻՍԻՆ և ՎԵՐԻՆԵ

Յար. (մտնելով). — Ահա եկայ, Փիլիպպոս:
Փիլիպ. (նորախոշորեմբ պապուն շուրջը ցաւ- կըտնելով). — Ո՛հ, պապիկ ջան, իմ սիրելի պապիկ:
Յար. (յանդիմանական ձայնով). — Է՛հ տղաս, սորվելը ք'նշպէս է:
Փիլիպ. — Շատ լաւ. օրելի պապս: Միշտ զբօնուէ վրայ եմ:
Յար. (հեգեծով). — Է՛հ, այո՛, Գլխով թէ ու- քերով:
Փիլիպ. — Անտարակոյտ... զլիտով:
Յար. — Յայտի է, անոնք վրայ քնանալով: Միւս կողմանէ, լսենք քիչ մը: Ի՛նչ սովորեցար այս առաւօտ:
Փիլիպ. (խեղիւրդ). — Այ, այ, Յար. — Ուրի անգամ իննս քանի՜ կ'ընէ:
Փիլիպ. (արագ). — Յիսուս երեք:
Յար. — Ո՛րն է «տալ» բային սահմանական ներկային առաջին գէմը:
Փիլիպ. (արագ). — Պատի տայ:
Յար. — Խտալիոյ մայրաքաղաքը:
Փիլիպ. — Քուէօ:
Յար. — Կեցցե՛ս:

Փիլիպ. (զոհ դրդառն ցոյցեր կ'ընէ). — Յար. (յանկարծ գայրանալով). — Եւ դու կու գաս ինձի պատմելու որ միշտ զբօնուէ վրայ ընկած ես:

Փիլիպ. — Այո՛ պապի: Եւ կը պնդեմ գայն: Յար. — Այն ժամանակ զիտքի ուրեմն, սիրե- լի պարոնիկս որ ուրի անգամ ինն՝ եօթնաւ- սուն երկու կ'ընէ. որ «տալ» բային սահմա- նական ներկայի կ'ընէ Ես կու տամ (գտազանք կը արարեցանք), որ Խտալիոյ մայրաքաղաքը Հոռով է. (հայնը սատակցնելով) և թէ սու- տերը կարճ ոտքեր ունին (գայրացկոտ դուրս կ'էլնէ):

ՏԵՍԻՒԼ Զ.

ՓԻԼԻՊԱՊՈՍ և ՌԱՐՈՒՈՑՈՑ

Ռոդորփոյ (շտապաւ). — Ի՛նչ է, ք'նշ կայ Փի- լիպպոս:
Փիլիպ. — Ո՛ր:
Ռոդորփ. — Հոս:
Փիլիպ. — Ոչինչ:
Ռոդորփ. — Ի՛նչպէս թէ ոչինչ: Քանի որ ահ- ունի զոռ ու զոռին մը լսեցի:
Փիլիպ. — Ահ, այո՛, ես էի, ուրախութենէ կ'աղաղակէի:
Ռոդորփ. — Ի՛նչ բանի համար...
Փիլիպ. — Միթէ չե՛ս գիտեր... Պապերինս հասաւ:
Ռոդորփ. — Իրա՛ւ կ'ըսես. ո՛վ գիտէ որչափ ըն- ծաներ...
Փիլիպ. — Ո՛հ, յայտի է: Եւ... գիտես, զիս հարցաքննեց:
Ռոդորփ. — Ո՛հ, իրա՛ւ և ք'նշ ըսաւ ուրեմն քեզի:
Փիլիպ. — Ըսաւ թէ բնաւ ինձմէ չէր յուսար... ինչ որ լսեց:
Ռոդորփ. (ժաղրածելով). — Աքանչել բան:
Փիլիպ. — Ստի՛գ է ըսածս, և իր րո՛ւմ ամէկ հարցումներուն զարմանալի քաջութեամբ պատասխանեցի:
Ռոդորփ. (ժխտաբերով). — Վա՛ւ թէ վատ:
Փիլիպ. — Վարձապետի մը պէս:
Ռոդորփ. — Բայց թուաբանութիւնը:
Փիլիպ. — Փառաւորապէս:
Ռոդորփ. — Քերականութիւնը:
Փիլիպ. — Զուրի պէս, քաջարա:
Ռոդորփ. — Ապա աշխարհագրութիւնը:
Փիլիպ. — Այլեւ մինչև քի:
Ռոդորփ. — Բոմբին, բոմբին, բոմբին:
Փիլիպ. — Ի՛նչ, ք'նշ...
Ռոդորփ. — Երիցս ստախօս:
Փիլիպ. (վշտացած). — Ինձի նայէ, վա՛յ քեզի: Ե՛րբ սուտ ըսեր եմ ես արեօք:
Ռոդորփ. — Ամէն անգամ որ բնաւ կը բանաս:
Փիլիպ. — Այդ բանի դու կ'ըսես:
Ռոդորփ. (ժխտաբերով). — Ամէնքն ալ կ'ըսեն գայն:
Փիլիպ. — Ռոդովհետեւ ամէնքն ալ ստախօսներ են:

Ռոդոլֆի. (սեկնելով, հեգեթեմ). — Միաս բարով մանկիկ:

Փիլիպ. — Ո՛ր կ'երթաս:

Ռոդոլֆի. — Կ'երթամ Պապի շանը բարեկու: Եւ իրեն հարցնելու թէ ստո՞ղք է արդեօք ինչ որ ինձի պատմեցիր:

Փիլիպ. (կեցնելով գայն շտապաւ). — Ո՛չ, ո՛չ, Աստուծոյ սիրոյն. մի ընե՛ր այդ բանը:

Ռոդոլֆի. — Ա՛հ, ուրեմն սուտ ըսիր:

Փիլիպ. — Վայ ինձ. յանձն կ'առնէի աւելի մոռնիլ քան...

Ռոդոլֆի. — Այն ժամանակ թող որ զայն հարցնեմ Պապիին:

Փիլիպ. — Ո՛չ, պատշաճ չէ:

Ռոդոլֆի. — Բայց ինչո՞ւ համար:

Փիլիպ. — Բայց չե՛ս հասկնար, պիտի կարծուի որ ես իմ յաշոգակութեանս վրայ կը պարծնեմ:

Ռոդոլֆի. (ժաղարածելով). — Խեղճ համեմտաբան (կ'իմնէ):

Արմանդ. — Արդեօք չամ:

Փիլիպ. — Բարեբաղդաբար քիչ մը:

Արմանդ. (դէպ ի դռն ուղղւելով). — Խեղճ Պապիս... Միաս բարով խաղալիկներ:

Փիլիպ. — Ո՛ր կ'երթաս:

Արմանդ. (ցոյց տալով Պապուն գտնուած սեւ նեակը). — Զգեստ հանելու:

Փիլիպ. (զայրացկոտ). — Ոչ, ոչ, հոն մի՛ երթար:

Արմանդ. — Այս սքանչելի է, ինչո՞ւ:

Փիլիպ. (ցած ձայնով և լլջօրհն). — Որովհե՛ս տես ներսը առնես մը կայ:

Արմանդ. (վախցած). — Առնես մը:

Փիլիպ. — Այո, խոշոր առնես մը, երկայն պիտե՛րով, այսպէս: (կը ցոյցնէ):

Արմանդ. — Տէ՛ր ողորմա՛: Այն ժամանակ մայրիկին սինեակը կ'երթամ:

Փիլիպ. (գոճ). — Ապրի՛ս:

Արմանդ. (դուրս նշնելով). — Առնես մը... պըռո:

(Շարունակելի)

Ա. ՄԱՌԵՍՔԱԼԵՐ

Բրգ. Զ. ՅԱՌԱՎ ԹԻՐՈՅԵԱՆ

ՏԵՍԻՒԼ Է:

ՓԻԼԻՊՈՍ յետոյ ԱՐՄԱՆՈՍ

Փիլիպ. — Այ թշուառութեան... Եւ եթէ ստուգուի հարցնելու ըլլալ զայն պապիին: Բաւ է, դուրս հանենք դարձեալ այն կարկանդակը և տեսնենք թէ միջոց ու կայ վերջացնելու. զայն: Արմանդ. (մոռնելով). — Փիլիպպոս:

Փիլիպ. (ինքն իրեն) Այ ուրիշ մէկ ձանձրացուցի մը:

Արմանդ. — Պատասխան չե՛ս տար:

Փիլիպ. (կարկանդակը գրպանը դնելով, բերանը չեցուն). — Զմա կ'ուզէիր:

Արմանդ. — Ո՛հ, ինչո՞ւ այդպէս կը խօսիս:

Փիլիպ. — Ահապ կը ցաւի:

Արմանդ. (հեգեթեմ). — Խեղճ պզտիկ: Պապերնիս հասնէր է:

Փիլիպ. (ինքն իրեն). — Եթէ այդ ըսեմ իրեն, հոն կ'երթայ և ամէն բան կը յայտնուի: Եթէ ոչ ըսեմ իրեն...

Արմանդ. (պնդելով). — Այո թէ ո՛չ:

Փիլիպ. (համարձակ). Ո՛չ:

Արմանդ. (ցաւած). — Ո՛րչափ կը ցաւիմ ես:

Փիլիպ. — Բեկանդ պիտի անուշենէիր, այնպէս չէ՞:

Արմանդ. — Ցայտնի է, միշտ մեզի շատ մը աղուոր բաներ կը բերէ:

Փիլիպ. — Կեցցես: Քեզի անոր նուէրը պէտք է, ոչ թէ պապերնիս:

Արմանդ. — Երկուքն ալ միասին: Բայց ինչո՞ւ համար եկած չէ:

Փիլիպ. — Ո՛հ, չնչին դէպք մը:

Արմանդ. — Գնացրը կորսնցուցեր է:

Փիլիպ. — Ո՛չ. ձիէն վար գլորե՛ր է:

Արմանդ. — Բայց նա բնաւ ձի հեծնել չի գիտեր:

Փիլիպ. (պատրաստ). — Հիշտ անոր համար քաղ ընկած է և վերադարձուի:

ՖԻԼԵԶՆՈՅԻ «ՆՈՐ ՕՐ» ԼՐԱԳԻՐ

ՊԱՏ. ԽՄԱԳԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Իսկապէս անակնկալ մ'ըլլաւ մեզ Զեր

լրագրի Յունուար 8-ի թիւը:

Անոր առաջին էջին վրայ հրատարա-

կուած էր «Անդամի Ազգասիրտի»

վերնագրով յօդուած մը, որուն տակ ստո-

րագրեր էր մի ոմն Մ. Յ. ԱԷԹԵԱՆ:

Արդ շիտեւ կու տանք Զեզ, Տիար Խըմ-

բագրի, որ հանդիք շատ առ շատ տեսնել

ԲԱԶՄԱՎԷՊԻ մէջ վերոյիշեալ յօդուածին

«Բնագիրը», որ գրուած և հրատարակուած

էր երկու տարի առաջ մեր կողմանէ

(1924 թ. Յունուար) ու կը կրէ իմք.

ստորագրութիւնը:

Յարգանք

Զ. Զ. ՏԱՅԵԱՆ